

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 631.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181721536/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

Med et Kjæmpstag rev Per Banditten ud over Senge-
stokken; hans Krop faldt til Jorden som en Sæk Ben.

„Knap di Bowser!“ raabte Per og gav ham i det
samme et svuppende Spark ind paa Hoften.

Jakob bugtede sig paa Jorden som en Mørkets Dæmon.
Alle hans Træk var som vrede af Led.

I et Nu svajede han i Vejret og sprang imod Per som
en Hugorm. En Foldeknivs Hjortetaksskaft laa fast i hans
Haand.

Fra de omstaaende høstes en forvirret Raaben. I
samme Sekund havde Per grebet om Jakobs Haandled, og
efterat den blinkende Od i nogen Tid havde bevæget sig
i vilde Zigzaglinjer over de to Bryderes Hoveder, faldt
Kniven med et dødt Klask mod Gulvet.

Per knækkede Jakob ned som et Stykke Kvas og gjen-
nemgarvede ham fra øverst til nederst med tørre Hug. Ja-
kobs Kammerater begyndte at knurre.

„Aa,“ sa de andre, „lad dem slaas, lad dem slaas,
lad dem jævn dje Træd, saa længe ingen af dem trækker
æ Knyw.“

Med et vildt Brag sprang nu Døren til Fæstalden op,
og rød og forpustet stormede Forvalteren ind i Kamret.
Alle de halvnøgne Kvinder fik travlt med at komme un-
der Dynerne. Daglejerne ønskede hver især, at ogsaa de
kunde ha fundet et Musehul.

„Hvad Saian i hule Helvede er det for en Kommers!
Ligger I her og horer og slaas og forstyrrer Malkekøernes
Ro midt Nattetider!“

Holder I ikke op, I fulde Svin, naar jeres Forvalter
befaler det! Da skal jeg, den Onde gale mig, lære jer!“

Med disse Ord rettede Forvalteren et bredt Spark mod
Pers Lysk.

Per slap Jakob og stod nu med frygtelige Øjne op-
rejst foran Forvalteren. Med et Kjæmpestød plantede han
sin Knytnæve lige i Næsen paa ham.

Forvalteren styrtede til Jorden som en Stud.

Under Kampen for at komme op igjen, fik han Over-
kroppen ind under en af de høje Senge, saa kun hans
Ben var frie. Hans sparkende Støvlesnuder havde endnu
Kalk paa sig fra Luge-Opspringet.

Per havde nu let Spil overfor sin Fjende, og han lod
ikke Fordelen slippe sig af Hænde. Der var ikke en

Fiber i det bebryndede Legeme, der her skjælvede under ham, som han ikke ønskede at dø. Var han ikke i sin gode Ret, om han kvalte den, der havde sparket ham med den samme Fod, som havde nedtraadt hans eneste Lykkeblomst! Instinktmæssigt søgte hans Hænder Forvalterens Strube, og kun ved et voldsomt Nakkeslæng, hvorved han slog Panden tilblods mod Sengens raadne Bundfjæl, lykkedes det Forvalteren at fri sin Hals. Men derfor var han ikke reddet fra Pers hævnende Hænder.

I hans graa, foragede Jakke hang der endnu let kjendelige Rester af den Duft, der altid stod omkring Anna; den hidsede nu Per op til den vildeste Voldsomhed, og hans Næve faldt som en Smedehammer ned over det forbandede Hjærte, der slog derinde under den graa Spændetamp.

Under de tvendes Kamp havde Jakob atter fundet sin Kniv, som han nu svang mod den knælende Pers Ryg; tiltrods for, at en af de nærmeststaaende søgte at afbøde Hugget, trængte det dog ind under Pers høje Skulderblad.

I det samme lød et skingrende Skrig fra den øverste Alkove. Den mishandlede unge Kvinde havde deroppefra med de ræddeste Øjne fulgt den raa Kamp. Da hun nu saa den onde Jakob med sin fundne Kniv i Haanden styrte frem mod hendes ubeskyttede Redningsmand, følte hun ligesom noget slaa Klik i sin Hjerne, og halvraagen som hun var, kun iført sin Særk og et kort Skjørt, kastede hun sig ned fra den høje Alkove, sprang ud af det aabne Vindue, jog gennem Skræppeskoven og videre ud over de duggraa Marker.

Hver Rest af Rus var som pustet bort fra Mændenes Bevidsthed ved Synet af Pers vældende Blod. Og efterat den rasende Jakob var bleven overvunden og bastet, og den gjennempryggede Forvalter slukøret atter var kommet paa Benene og havde givet Ordre til Ilkjørsel efter Læge og Sognefoged, satte en Flok af de raskeste efter den flygtende Birgitte. Men ingen af dem kunde indhente den ulykkelige, der bares frem paa Vanviddets Vinger. Paa bare Ben, der lyste i det begyndende Gry, og med sit grove Skjørt løftet op over det myge, let skallende Knæ, løb hun som en Raa, der var kommen ud paa vild Mark og ingen Frelser øjner, løb og løb med den overnaturlige